

## UZASADNIENIE

K. Z. został oskarżony o to, że w okresie od dnia 21 września 2015 roku do dnia 06 października 2015 roku, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, dokonał przywłaszczenia powierzonego mienia tj. pieniędzy w łącznej kwocie 5.489,08 zł, powodując straty na szkodę P. S. (1), (...) Sp. z o.o.:

- w dniu 21 września 2015 roku dokonał przywłaszczenia mienia w postaci pieniędzy w kwocie 163,30 zł,
- w dniu 29 września 2015 roku dokonał przywłaszczenia mienia w postaci pieniędzy w kwocie 965,68 zł,
- w dniu 3 października 2015 roku dokonał przywłaszczenia mienia w postaci pieniędzy w kwocie 59,77 zł,
- w dniu 5 października 2015 roku dokonał przywłaszczenia mienia w postaci pieniędzy w kwocie 584,91 zł,
- w dniu 5 października 2015 roku dokonał przywłaszczenia mienia w postaci pieniędzy w kwocie 1194,69 zł,
- w dniu 6 października 2015 roku dokonał przywłaszczenia mienia w postaci pieniędzy w kwocie 2520,73 zł,

przy czym jednocześnie w dniu 21 września 2015 roku na druku KW nr (...) oraz w dniu 3 października 2015 roku na druku KW nr (...) podrobił w celu użycia za autentyczne podpisy M. K., tj. o przestępstwo z art. 284 § 2 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi z dnia 11 sierpnia 2017 roku oskarżonego K. Z. w miejsce zarzucanego czynu uznano za winnego tego, że w okresie od dnia 21 września 2015 roku do dnia 06 października 2015 roku, na trasie P.-M.-C., w miejscowości P., w W., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, dokonał przywłaszczenia powierzonego mienia tj. pieniędzy w łącznej kwocie 5.489,08 zł, powodując straty na szkodę P. S. (1), a w szczególności:

- w dniu 21 września 2015 roku dokonał przywłaszczenia powierzonego mienia w postaci pieniędzy w kwocie 163,30 zł,
- w dniu 29 września 2015 roku dokonał przywłaszczenia powierzonego mienia w postaci pieniędzy w kwocie 965,68 zł,
- w dniu 3 października 2015 roku dokonał przywłaszczenia powierzonego mienia w postaci pieniędzy w kwocie 59,77 zł,
- w dniu 5 października 2015 roku dokonał przywłaszczenia powierzonego mienia w postaci pieniędzy w kwocie 584,91 zł,
- w dniu 5 października 2015 roku dokonał przywłaszczenia powierzonego mienia w postaci pieniędzy w kwocie 1.194,69 zł,
- w dniu 6 października 2015 roku dokonał przywłaszczenia powierzonego mienia w postaci pieniędzy w kwocie 2.520,73 zł,

przy czym jednocześnie w dniu 21 września 2015 roku na druku KW nr (...) oraz w dniu 3 października 2015 roku na druku KW nr (...) podrobił, w celu użycia za autentyczne, podpisy M. K., czym wyczerpał dyspozycję przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. wymierzono mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 30 stawek dziennych po 10 zł każda stawka, przy czym wykonanie kary pozbawienia wolności na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k., art. 70 § 1 k.k. warunkowo zawieszono na okres 2 lat próby, zobowiązując go na podstawie art. 72 § 1

pkt 1 k.k. do informowania Sądu o jej przebiegu, a także na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeczono wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę kwoty 5.489,08 zł na rzecz P. S. (1). Sąd zasądził również od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.647,66 zł tytułem zwrotu poniesionych kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Apelację od powyższego wyroku na podstawie art. 425 § 1 i 2 k.p.k. i art. 444 k.p.k. wniósł obrońca oskarżonego, zaskarżając wydany wyrok w całości i na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 2 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:

I. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia, a to:

1. art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 424 § 2 k.p.k. przez naruszenie zasady in dubio pro reo a w konsekwencji dowolną a nie swobodną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego polegającą na przypisaniu sprawstwa i winy oskarżonemu K. Z. co do przywłaszczenia wskazanych w zarzucie kwot pieniężnych oraz podrobienia w celu użycia za autentyczny druków KW z podpisami M. K. w sytuacji, gdy brak jest jednoznacznych i przekonujących dowodów winy oskarżonego;

2. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez przyjęcie, iż:

a. dowód w postaci zeznań pokrzywdzonego P. S. (1) zasługuje na przyznanie waloru pełnej wiarygodności z uwagi na brak motywu w pomówieniu oskarżonego w sytuacji, gdy świadek miał motyw by pomówić oskarżonego o popełnienie przypisanych mu czynów zabronionych bowiem pokrzywdzony nie respektował przepisów prawa pracy oraz ubezpieczeń społecznych co skutkowało złożeniem przez oskarżonego stosownego zawiadomienia do Państwowej Inspekcji Pracy, która po przeprowadzeniu kontroli potwierdziła naruszenie przez P. S. (1) praw pracowniczych w stosunku do oskarżonego;

b. dowód w postaci zeznań pokrzywdzonego P. S. (1) zasługuje na przyznanie waloru pełnej wiarygodności, gdyż znajduje potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, w tym w zeznaniach świadków P. K. oraz K. K. (1) w sytuacji, gdy w pierwszych zeznaniach złożonych na rozprawie pokrzywdzony wskazał, iż kierowca, który nie rozliczył się z trasy przejazdu danego dnia lub następnego, nie mógł wyjechać w dalej w trasę do klientów, czemu następnie zgodnie zaprzeczyli w/w świadkowie;

c. uznanie za wiarygodne zeznań świadków K. K. i P. K., iż oskarżony nie rozliczał się z pieniędzy z trasy tak jak powinien w sytuacji, gdy nie obowiązywał w tym zakresie żaden regulamin określający zasady wyjazdów kierowców w trasy i rozliczania się z niej, a przyjęta w firmie praktyka dopuszczała możliwość późniejszego rozliczenia trasy przejazdu i była stosowana również przez innych kierowców;

d. zdeprecjonowania w całości wyjaśnień oskarżonego wskazując jedynie, iż stanowią przyjętą linią obrony pomimo, iż były spójne, logiczne i konsekwentne i co najmniej w części zgodne z zeznaniami świadków P. K. oraz K. K. (1) co do obowiązującej w firmie (...) sp. z o.o. praktyki rozliczeń finansowych kierowców po zakończonej trasie przejazdu, przy jednoczesnym braku należytego uzasadnienia konkretnych przyczyn odmowy uznania wyjaśnień oskarżonego za wiarygodne.

Obrońca oskarżonego zarzucił nadto obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia, a to:

e. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez niezasadne oddalenie wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu rachunkowości lub księgowości w sytuacji, gdy w sprawie zachodzą uzasadnione wątpliwości co do wysokości oraz źródła powstałej szkody, przez co winny zostać wyjaśnione poprzez analizę dokumentacji księgowej firmy (...), co wymaga wiadomości specjalnych;

f. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 193 k.p.k. art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez uznanie oskarżonego za winnego podrobienia podpisów M. K. na dokumentach KW, na podstawie opinii biegłego z zakresu grafologii

w sytuacji, gdy biegły nie był w stanie kategorycznie stwierdzić na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, iż podpisy M. K. w dokumentach K.W. rzeczywiście zostały nakreślone przez oskarżonego.

Obrońca oskarżonego na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 2 k.p.k. wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

### **Sąd Okręgowy zważył, co następuje:**

Apelacja wniesiona przez obrońcę oskarżonego okazała się bezzasadna i jako taka nie mogła spowodować zmiany zaskarżonego wyroku.

Sąd I instancji w sposób kompletny zebrał materiał dowodowy, wnikliwie go rozważył, a stanowisko swoje wyczerpująco uzasadnił, zgodnie z wymogami określonymi w art. 424 k.p.k. Sprawstwo i charakter działania oskarżonego wykazano za pomocą ujawnienia na rozprawie głównej całości okoliczności mogących mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia, zaś ocenę przeprowadzonych dowodów poczyniono w sposób wszechstronny i obiektywny, z uwzględnieniem zasad wiedzy i doświadczenia życiowego. Wątpliwości Sądu nie budzi również postać sankcji karnej zastosowanej względem oskarżonego oraz decyzja o orzeczonych środkach penalnych.

Argumenty podniesione przez skarżącego zdaniem Sądu odwoławczego nie zasługują na uwzględnienie. Należy dostrzec, że zeznania świadków w osobach K. K., P. K. i P. S. zostały ocenione prawidłowo, tj. zgodnie z wyrażoną w art. 7 k.p.k. zasadą swobodnej oceny dowodów, a Sąd Rejonowy w wyczerpujący sposób w pisemnym uzasadnieniu wskazał przyczyny takiej oceny. Sąd Okręgowy w całości podziela powyższe stanowisko, uznając przeprowadzoną ocenę za poprawną. Można w tym miejscu przywołać tezę pierwszą wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 9 czerwca 2015 r. II AKa 92/15, (LEX nr 1820536) zgodnie z którą „przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. wtedy, gdy łącznie spełnione zostaną określone warunki. Po pierwsze, gdy doszło do ujawnienia w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, przy uwzględnieniu dyrektywy prawdy materialnej. Po drugie, stanowisko sądu jest efektem rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających na korzyść jak i niekorzyść oskarżonych. Po trzecie, stanowisko sądu jest wyczerpująco i logicznie - z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – uzasadnione”. W przedmiotowej sprawie nie budzi wątpliwości, iż w toku procedowania Sąd Rejonowy opierał się na całokształcie materiału dowodowego ujawnionego na rozprawie, a pod uwagę wzięto zarówno dowody obciążające, jak i odciążające oskarżonego, przy czym wynik poczynionych rozważań jest zgodny z zasadą wiedzy i doświadczenia życiowego. Tym samym do trafności dokonanej oceny dowodów nie można mieć zastrzeżeń. W ocenie Sądu Okręgowego chybiony jest argument, w którym skarżący doszukuje się braku obiektywizmu świadka P. S. (1) z powodu zgłoszenia przez oskarżonego do Państwowej Inspekcji Pracy nieprawidłowości związanych z jego zatrudnieniem. Zawiadomienie zgłoszono bowiem tuż przed pierwszą rozprawą, podczas gdy świadek zeznawał tożsamo w postępowaniu przygotowawczym na długo przed tym zawiadomieniem.

Nie można również uznać za zasadną tej części zarzutu, w której skarżący z jednej strony kwestionuje wiarygodność świadków P. K. i K. K., a z drugiej podnosi okoliczność, że ich zeznania nie korespondują całkowicie z zeznaniami P. S., wywodząc z tego tezę o niewiarygodności tego świadka. Sąd Rejonowy słusznie uznał, że świadkowie P. K. i K. K. zeznawali prawdę na temat nieprawidłowości w rozliczaniu się oskarżonego z pobranych pieniędzy, natomiast okoliczność istnienia lub nie zapisów regulaminu w tym przedmiocie nie rzutuje na fakt występowania w firmie pewnych praktyk, wymaganych przez pracodawcę. Pewne rozbieżności pomiędzy depozycjami wyżej omówionych osób nie mogą z góry przesądzać o czyjejs niewiarygodności w sytuacji, w której P. S. nie musiał mieć pełnej wiedzy na temat sposobu funkcjonowania firmy w praktyce, gdyż praktyka ta często różni się z przyjętymi założeniami, co jest zjawiskiem dość powszechnym i z tego powodu bardzo prawdopodobnym również w przypadku (...) sp. z o.o. Należy też podkreślić, że P. S. nie był pracownikiem firmy (...) a jedynie świadczył dla niej stałe usługi transportowe.

W tym świetle uzasadnione było uznanie przez Sąd meriti wyjaśnień oskarżonego za wyraz przyjętej linii obrony, która nie opiera się na prawdzie. Nie budzi wątpliwości fakt, że oskarżony nie rozliczył się z firmą ani w wyznaczonym do

tego czasie ani później, zaś fakt podrobienia pokwitowań rzekomego odbioru pieniędzy przez M. K. jednoznacznie potwierdza zamiar przywłaszczenia.

W odniesieniu do pierwszego z postawionych zarzutów trzeba dostrzec, że to nie Sąd powziął wątpliwości, lecz obrońca oskarżonego - podnosząc zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k. Zdaniem Sądu Okręgowego w przedmiotowej sprawie nie ujawniły się żadne wątpliwości o nieusuwalnym charakterze, które wymagałyby rozstrzygnięcia w sposób wynikający z ustanowionej w powyższym przepisie zasady procesowej. Warto w tym miejscu przytoczyć tezę postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 3 kwietnia 2012 r. w sprawie V KK 335/11, w której Sąd ten stwierdził, że „(...) dla oceny, czy nie został naruszony zakaz in dubio pro reo nie są miarodajne wątpliwości, zgłaszane przez stronę, ale jedynie to, czy orzekający w sprawie sąd meriti rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, względnie to, czy w świetle realiów konkretnej sprawy wątpliwości takie powinien powziąć”. (LEX nr 1163975). Zacytowane orzeczenie jednoznacznie wskazuje, że postępowanie Sądu I instancji wolne było od obrazy przepisu art. 5 § 2 k.p.k. Trzeba przy tym wskazać, że skarżący podnosi zarzut rozstrzygnięcia nieusuwalnych wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, jednocześnie w żaden sposób wątpliwości takich nie wskazując.

Na zakończenie Sąd Okręgowy zważył, że nietrafny jest także zarzut dotyczący oddalenia wniosku dowodowego o dopuszczenie opinii biegłego z zakresu rachunkowości lub księgowości, gdyż żadne wątpliwości co do wysokości wyrządzonej szkody w istocie nie występowały. Wysokość ta była możliwa do ustalenia bez konieczności sięgania po opinię osoby dysponującej wiadomościami specjalnymi, a Sąd meriti zdołał ponad wszelką wątpliwość ustalić ją we własnym zakresie. Kwota szkody podana początkowo przez P. S. była niewiele niższa niż ostatecznie ustalona i wynikało to z niedoliczenia kwot, które świadek zwrócił M. K.. Ostatecznie szkoda została wyliczona w oparciu o dokumenty kasowe (k. 55v., k. 6-14).

Nie dopuszczono się także obrazy przepisów prawa procesowego stwierdzając sprawstwo K. Z. w oparciu o opinię biegłego z zakresu pisma ręcznego, ponieważ opinia ta jednoznacznie wykluczyła autorstwo podpisu M. K., wskazując jednocześnie, że podpisy mógł nakreślić oskarżony. Biegły wskazał przy tym, że wzory pisma oskarżonego były przez niego celowo maskowane (wyłączony automatyzm kreślenia). Okoliczności te w połączeniu z pozostałym materiałem dowodowym dały Sądowi Rejonowemu podstawy do przypisania oskarżonemu sprawstwa. W ocenie Sądu odwoławczego sposób rozumowania Sądu I instancji także i w tym zakresie zasługuje na aprobatę.

W konsekwencji dokonanych rozważań Sąd Okręgowy utrzymał zaskarżony wyrok w mocy, nie stwierdzając podstaw do wydania orzeczenia odmiennej treści, gdyż ocena dowodów, ustalony na jej podstawie stan faktyczny i związana z tym zmiana opisu czynu oraz jego subsumpcja są poprawne, a wymiar orzeczonej kary, w tym decyzja o warunkowym zawieszeniu jej wykonania, obowiązek informowania Sądu o przebiegu okresu próby, a także orzeczony środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem, są w pełni adekwatne do wagi czynu.

O kosztach sądowych związanych z apelacją Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 636 § 1 k.p.k., obciążając nimi oskarżonego w całości, uznając, że jego sytuacja majątkowa pozwoli mu je uiścić bez szkody dla własnego utrzymania.